

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๒ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๔๔

จะปล่อยให้คนดีถูกย่นตักเก้าอี้ไม่ได้

เมื่อวานวันที่ ๒๑ ทองคำได้ ๓ บาท ดอลลาร์ได้ ๑๒ ดอลลาร์ รวมทองคำทั้งหมดได้ ๓,๐๑๔ กิโล ต่อไปนี้ก็จะทยอยถอนเงินออกซื้อทองคำตามที่ดอกผ่านไป ๆ เขาฝากประเภทประจำสามเดือน ๆ ดอกผ่านไปเมื่อไรก็ถอนออก ๆ ชื่อเรื่อย ๆ จึงต้องถอนเป็นระยะ ๆ เงินสด ๘๐๖ ล้านนี่คิดว่าจะไม่ต่ำกว่า ๒ ตันกับ ๔ พันกิโลก็เท่ากับ ๖ ตัน เราเคยพูดกับพี่น้องทั้งหลายในความตั้งใจของเรา ที่จะช่วยพี่น้องชาวไทยเต็มกำลังความสามารถคราวนี้ เราพูดไว้เป็น ๓ ย่านตามความรู้สึกของเรา เป็น ๓ ย่าน ๓ พักพักแรก ๔ พันกิโล อันนี้เรียกว่าเด็ดขาด ขาดสตางค์หนึ่งไม่ได้เลย เรียกว่าเด็ด ถ้าทองคำได้ขาด ๔ พันกิโลไปหนึ่งสตางค์ ก็เท่ากับหัวชาติไทยของเรานี้ หัวหลวงตาบัวเป็นหัวประกันอันดับแรก ต้องขาดไปหมดเลยไม่ให้มีเหลือ เรียกว่าเด็ด ใส ๔ พันกิโลไม่ให้ขาดแม้สตางค์หนึ่ง นี่พื้นฐานแรก

พื้นฐานที่สองก็อาศัยเงินฝาก ๘๐๖ ล้านจะเพิ่มเข้าอีกคงไม่ต่ำกว่า ๒ ตัน เราคิดว่า ๒ ตันนี้พอประมาณ ๆ กับ ๔ ตันก็เป็น ๖ ตัน นี้เราก็พอใจเป็นลำดับ แต่ถ้าหากว่าขาดได้ถึง ๑๐ ตันแล้ว โอ๊ย หลวงตาบัวไม่ต้องนิมนต์พระมากุสลาเลย ๑๐ ตันนี้กุสลาหลวงตาบัวติดผิงขึ้นเลย ไม่ต้องมีใครมากุสลาแหละ ๑๐ ตันนี้ผิงสุดยอดในหัวใจเราที่ช่วยชาติคราวนี้ แต่ไม่ได้ตั้งอะไรกันนะ เป็นความคิดเป็นความรู้สึกว่ามันสุดยอดจุดนั้นจากนี้ไปเรื่อย ๆ พอใจไปเรื่อย ๆ ถ้าถึงจุดนั้นแล้วสุดยอดเลย เวลาหลวงตาบัวตายไม่ต้องนิมนต์พระมากุสลาหลวงตาบัว หลวงตาบัวไปไหนมา กำลังไปหาทองคำให้ได้ ๑๐ ตัน หลวงตาบัวจะตอบว่าอย่างนั้น ได้ ๑๐ ตันแล้วไปเลย

เราคิดเห็นเท่านั้นที่เป็นโอกาสอันดีงาม ซึ่งพี่น้องทั้งหลายจะได้มีโอกาสช่วยหัวใจแห่งชาติไทยของเราให้หายใจเต็มปอดอยู่ที่ทองคำ เราจึงเน้นหนัก ๆ คิดดูซิเงิน ๘๐๖ ล้านนี่เราได้ประกาศเมื่อไรว่า เราจะเอาเงินสดนี้เข้าสู่คลังหลวง เราไม่ได้เคยประกาศ ประกาศออกมาตั้งแต่เริ่มแรกเลยว่า ทองคำหนึ่ง ดอลลาร์หนึ่ง เราจะเข้าคลังหลวงทั้งนั้น ส่วนเงินสดนี้เราจะออกกระจายช่วยพี่น้องชาวไทยทั่วประเทศ ไม่ได้เข้าคลังหลวงเราว่าอย่างนั้นนะ ก็เป็นคำประกาศของเราเอง ทีนี้ครั้นเวลาประกาศเรียบร้อยแล้ว แล้วทำไป ๆ ความหวังในคลังหลวงนี้มันไม่ได้ถอยละซี ที่เราไม่ได้ถอยก็เพราะเจ้าหน้าที่ทองคำซึ่งเขารักษาทองคำโดยเฉพาะ วันเราไปมอบทองคำเขามานิมนต์เราไปดูทองคำซี

คนเราต้องมีความมุ่งหมาย ไม่งั้นนิมนต์ไปดูทำไม พระทั่วประเทศไทยเขาไม่ได้ นิมนต์ไป อยู่ ๆ เขาก็มานิมนต์เราไปดูทองคำในคลังหลวง นี่เป็นองค์ที่สองวางั้นนะ องค์แรกคือสมเด็จพระเทพฯ สำหรับทองคำนี้ไม่มีใครเห็นใครรู้ได้เลย ไม่บอกใครเลย ก็มีสมเด็จพระเทพฯ กับเรานี้เป็นองค์ที่สอง เขาพูดตรง ๆ แล้วเขาก็พาเราไป มันเป็น ซอก ๆ ทองคำเป็นตับ ๆ เป็นซอก ๆ เขาพาไปโดยเฉพาะ ๆ ไปจนหมดทองคำที่เก็บ ไว้ในที่ปลอดภัยและแน่นหนามั่นคง ดูเต็มตาแล้วออกมาคุยกันสองต่อสองละที่นี้ เฉพาะเจ้าหน้าที่ที่เขารักษานี้กับเราเท่านั้น

เราได้ถามถึงเรื่องทองคำ ทองคำนี้ได้เก็บไว้ที่แห่งที่ไหนบ้าง ที่ไหนเก็บไว้เท่าไร ๆ เราถามโดยเฉพาะ ๆ เขาก็บอกตามนั้น ๆ คือธรรมดาเราการซื้อขายการประกัน ตัวเกี่ยวกับสินค้าสินขายหรือเรื่องราวต่าง ๆ เราต้องเอาทองคำเป็นเครื่องประกันในแต่ละชาติ ๆ เพราะฉะนั้นเราจึงต้องถาม ว่าเมืองไทยเราต้องเกี่ยวข้องกับประเทศอื่น ๆ เมืองใหญ่เมืองเล็ก ทองคำจะต้องไปเป็นตัวอื่น ๆ ในนั้น ๆ เราคาดคิดไว้นะ ถามก็เป้ง เลยทันที ว่าเมืองนั้นมีเท่านั้น ๆ รวมหมดแล้วเมืองไทยมีเท่านั้น แล้วรวมทั้งหมดในเมืองไทยเรามีทองคำเท่านั้น นั่นละที่เราไปเห็นด้วยตาของเราเอง ผู้ที่มาเชิญเราหรือนิมนต์เราไป เขาไม่มีความมุ่งหมายเขามานิมนต์ไปทำไม นี่อันหนึ่งนะ

ธรรมดาคนเราก็ต้องหวังพึ่งกัน นี่ก็เรากำลังเริ่มเอาทองคำเข้าสู่คลังหลวงและดอลลาร์ นี่ก็เป็นรูปเป็นเงาเบื้องต้นแล้วที่ควรแก่การนิมนต์ของเขาไปดู นั่นละต้นเหตุ นะพี่น้องทั้งหลายทราบเอาอย่างนี้ พอไปดูแล้วก็ออกมา คำวันนั้นเอง ทุกวันดูหนังสือพิมพ์แหละ หนังสือพิมพ์ไปอยู่ที่สวนแสงธรรม วันนั้นถามหาหนังสือพิมพ์ ทั้งดูด้วยนะ เทอ หนังสือพิมพ์ไปไหนกันหมดวันนี้นะ ทุกวันเห็นมาจุ่นจ้านยุ่งตลอด วันนีไปไหนหมด ก็ค่าแล้วนี่ จวนจะมีดีแล้ว เวลาจะพูดอะไรไม่ได้พูดนี่นะมันเป็นยังไง ประมาณสัก ๕ นาทีพวกนักข่าวก็มา มาจากไหนไม่รู้ นะ มาที่เปรียงเลยตั้งแต่บัดนั้นจนกระทั่งบัดนี้เกี่ยวกับเรื่องทองคำ เน้นหนัก ๆ เรื่องทองคำ หายใจกับทองคำ ๆ ตั้งแต่บัดนั้นจนกระทั่งบัดนี้

นี่ละที่เงิน ๘๐๖ ล้านบาทประกาศแล้วว่าจะไม่เข้า เหตุใดจึงมาเข้าได้ตั้ง ๘๐๖ ล้านบาท ยังเหลืออยู่เวลานี้ประมาณสัก ๕๐ ล้านบาท รวมเงินสดทั้งหมดนี้ ๘๕๐ ล้านบาทในสมุดบัญชีนะ แล้ว ๘๐๖ ล้านบาทแยกออกมาซื้อทองคำหมดเลยจะเป็นอื่นไปไม่ได้ คือ ๖ ล้านบาทหมายถึงกฐินที่เขาทอดปีกลายนี้ เขาประกาศว่ากฐินเพื่อช่วยชาติ ดูว่ามีกฐินทองคำด้วยอะไรบ้างก็ไมรู้แหละ แต่เรามาสะดุดจุดหนึ่งที่เป็นเหตุที่ว่า ช่วยชาติในงานกฐินนี้ได้ ๖ ล้านบาท ทางอุดรได้ ๓ ล้านบาท ทางกรุงเทพก็ได้ ๓ ล้านบาท รวมกันแล้วเป็น ๖ ล้านบาท เราจึงตบเข้ามานี้เลยเข้าหา ๘๐๐ ล้านบาท จึงเป็นเงิน ๘๐๖ ล้านบาทไปเข้าใจไหม

นี่ละเราถึงได้หักออกมาเพื่อจะซื้อทองคำ ๖ ล้านบาทกินกินดีเข้ามาเลย แล้ว ๕๐ ล้านก็เก็บไว้อย่างนั้นแหละ เวลาจำเป็นก็แยก อย่างที่เราช่วยโลกอยู่เวลานี้ บัญชีของเรา นี่เป็นบัญชีดั้งเดิม บัญชีช่วยโลกมาตั้งแต่สร้างวัด ไม่ได้ว่าบอกว่าโครงการช่วยชาติ บัญชีนี้เป็นบัญชีพื้นฐาน ที่เราจ่ายตลอดเวลาเราจ่ายบัญชีนั้นะ เราไม่ได้จ่ายบัญชีโครงการช่วยชาติ เราเป็นผู้ดูแลรักษาเองไม่จำเป็นเราไม่ถอน เมื่อพออุโถทางนี้ได้เราอุโถทางนี้ เช่น จตุปัจจัยไทยทานพี่น้องทั้งหลายถวายเรานี้เข้าบัญชีนี้ ๆ มาดั้งเดิม เพราะฉะนั้น ๕๐ ล้านจึงยังไม่ถอน ดูเหมือนถอน ๕ ล้านปีกลายนี้ที่กินกินช่วยชาตินะ เรานำทองคำเป็นแนวหน้านะ มีถอนเท่านั้นแหละ ดูเหมือนถอนออกมาจากโครงการช่วยชาตินอกนั้นเราไม่ถอน ก็อยู่ ๕๐ ล้านนั้น

ก็เราเป็นคนถอนเอง เราไม่ถอนใครจะถอน มีเท่าไรก็มีเท่านั้นนอกจากมันจะเพิ่มอีก คือเราประกาศอยู่นี่เรื่อย ประกาศตีกระเป๋าของพี่น้องชาวไทยเรา กระเป๋าก็ไปเก็บไว้ที่ไหน ทางนี้ไปเที่ยวตีกระเป๋าเรื่อยไป มันอาจเพิ่มขึ้นอีกเท่าไรก็ได้นะ แต่เราไม่ได้ไปดูบัญชี คือเขาโอนเข้าเท่าไรก็เข้าในบัญชีเสร็จ ส่วนสมุดเราไปเมื่อไรเขาถึงขึ้นให้ ๆ ส่วนที่โอนมาอะไรเขาเข้าบัญชีใหญ่ของเขาแล้ว บัญชีธนาคาร เวลาเราไปเขาเอาสมุดไปกรอกให้เท่านั้นเอง เราก็ไม่ได้ถอน เราจึงแน่ใจว่ามันคงจะขึ้นอยู่ เพราะอันนี้ที่อยู่เรื่อยนี้ กระเป๋าแตกเงินไม่แตกได้หรือ กระเป๋าแตกเงินต้องแตกละซี ไม่มากก็น้อย ดีอยู่เรื่อย ๆ ดีทั่วประเทศไทย

นี่ละที่เราแยกมา ๘๐๐ ล้านก็เพราะเป็นห่วง ไม่พูด อยู่ลึก ๆ ตั้งแต่วันไปเห็นทองคำ บวกลบคุณหารเรียบบร้อยแล้วมีเท่าไร นี่ละที่เราเอามาโฆษณา เรื่องราวเป็นอย่างนั้น จึงได้เจียดทางนี้ออกมาไว้ ๘๐๐ ล้าน แล้ว ๖ ล้านนั้นเป็นกินกินก็เพิ่มเป็น ๘๐๖ ล้าน นี่จะเข้าให้หมดเลยไม่แยกไปไหน ถ้าลงได้ล้นค้ำยงต้องเป็นอย่างนั้น เป็นอย่างอื่นไม่ได้สำหรับเราเอง นี่ไม่เพียงเท่านั้นนะ เงินจำนวนเหล่านี้ต้องเป็นเหมือนเดิม คือเมื่อมันสมควรจะตีเข้าทางนี้ก็ตีเข้าเรื่อย เพราะเรารับผิดชอบในเงินจำนวนนี้เพื่อคลังหลวงของเรา

เราเน้นหนักที่คลังหลวงมากกว่าการช่วยประชาชน อันนี้พออุโถไป อุโถไปเถอะไม่เป็นไร ขอให้หลักใจของเราดี เราหายใจเต็มปอดในคลังหลวงแล้วเป็นที่พอใจ เราเอาจุดนี้ต่างหากนะที่คอยตบเข้าไปเรื่อย ๆ ไม่พูด เพราะเราเป็นคนดูสมุดเอง จำนวนเงินเท่าไร ๆ เราจะตบเข้าเมื่อไรเราก็ตบของเราไปเรื่อย ๆ เงินจำนวนเหล่านี้จึงเป็นสองภาค ภาคหนึ่งเข้าทองคำ ภาคหนึ่งก็ช่วยประชาชน

ประชาชนนี่ก็พิลึก โอ้ย เราหนักมากนะ ก็คิดดูซิเราติดหนี้ก็ยังมี ทั้ง ๆ ที่มีเงินอยู่ในโครงการช่วยชาติเรายังไม่ยอมไปแตะ ยังยอมติดหนี้เขา สั่งซื้อเครื่องมือแพทย์ที่

เป็นเครื่องมือจำเป็น ๆ ต่อคนใช้จำนวนมากมาย เอ้า พอติด ๆ ติดไปเลยไม่แตะนั้นะ
 นั้นนะเราสวงขาดนั้น ไม่จำเป็นจริง ๆ เราไม่แตะ เพราะเราเป็นคนรักษาหัวใจพี่น้อง
 ชาวไทยที่บริจาคมานี้ทุกชั้นทุกอัน เราจึงเข้มงวดกวดขันมากยิ่งขึ้นกว่าธรรมดา เราจึง
 แน่ใจในเรื่องความรั่วไหลแตกซึม บอกเต็มปากเลยว่าไม่มี เพราะเรารับผิดชอบทั้งหมด

ถ้าได้ถึง ๑๐ ต้นคราวนี้ โห้ย กระเทือน เมืองไทยเรากระเทือนเลยเทียวนะ สม
 ชื่อสมนามว่าชาติศาสนาร่วมกันและช่วยกันด้วย เวลานี้ทั้งชาติทั้งศาสนาหนุนชาติ
 ไทยของเรา จึงว่าควรจะได้วัตถุที่มีคุณค่ามากฝากไว้ในจิตใจของชาติไทยเราพอสมควร
 ในคราวนี้ อย่าให้ด้อยเกินไป ให้มันเด่นมาก ทองคำนี้เราอยากจะทำให้เด่นมากอยู่ ทอง
 คำ ดอลลาร์ สองอย่างนี้ให้เด่นมาก ส่วนเงินสดได้เท่าไรก็อย่างว่า ช่วยกันไปอย่างนี้ นี่
 เมื่อวานหรือวานซืนนี้ก็เริ่มสร้างตึกอีกแล้ว นั้นเห็นไหม ไปดูตึกมาเรียบบร้อยแล้ว ที่นี้
 ก็จะเริ่มสร้างตึกอีกแล้วตึกโรงพยาบาล ช่วยอยู่อย่างนั้นตลอดเวลา เราไม่มีวาง ที่ไหน
 ๆ ขอมมา ๆ เลยบางที่ดูเอาอย่างแหกเลยก็มีนะมันโมโห

คือความมั่งง่าย ความเห็นแก่ได้ ความลืมนื้อลืมตัว ขอได้ขอเอา ไม่คิดเห็นว่า
 เราเอาเงินของพี่น้องชาวไทยที่บริจาคมานี้เข้าสู่จุดสำคัญ ๆ ด้วยความจำเป็นของเรา
 จริง ๆ อันนี้มาขอสู่มสู่มหัว จะเลี้ยงกันเท่านั้นก็มาขอเงินเราฟังซินะ พวกเป็นคณะจะ
 เลี้ยงกันอะไร แล้วมาขอเงินจากเรา นี่ละที่มันเด็ด เราก็กี่เสียเปรี้ยง ๆ พร้อมทั้งไม่ให้
 ด้วย บอกไม่ให้อย่างเด็ด ดูแหกเลย พวกนี้มันเห็นเราเป็นส้วมเป็นถ่าน ใครอยากมา
 กอบมาโกยเมื่อไรก็มากอบโกย ว่าอย่างนั้นนะ มันไม่คิดเห็นความลำบากของหัวใจ
 ประชาชนที่บริจาคมานี้ ดึงมาจากกระเป๋าของแต่ละคน ๆ ใครจะไม่หวง เงินแม้สตางค์
 หนึ่งก็หวง แล้วทำไมไม่เห็นมีคุณค่า มีคุณค่าแต่การเลี้ยงกันด้วยความเห่อเหิมนั่นหรือ
 ชัดเท่านั้นซิ ไม่ให้วางใจเลย ดูใหญ่ด้วยนะ

ให้จำเอานะแต่นี้ต่อไปอย่ามาทวนเราแบบนี้อีกนะ ขายชี้หน้าเราว่าง้เลย นี่ความ
 ไม่เอาไหน ความเห็นแก่ตัว เลี้ยงกันด้วยความเพลิดเพลิด มาโกยเอาเงินของชาติเป็น
 หัวใจของชาติจากหลวงตาบัวเป็นส้วมเป็นถ่าน ไปเทกันอย่างนั้นใช้ได้หรือ เราไม่ให้
 เรอบอก หัวใจประชาชนไม่ใช่ส้วมถ่าน เราไม่ใช่ส้วมใช้ถ่าน ไม่ให้ อย่ามาขออีกนะขอ
 แบบนี้ บอกตรง ๆ เลย ใส่เลยนะ

อันดับที่สองก็เมรุ ว่าทำไมเสีจก็มาขอ จากอำเภออะไร อันนี้เราก็กี่ไม่ให้ เมรุเท่า
 กำปั้นคนทั่วบ้านทั่วเมืองเงินหาไม่ได้หรือ เวลาจะสร้างเมรุหามาจากไหนมาสร้างถึงว่า
 ไม่พอ ๆ ขาดเท่าไรหาไม่ได้หรือ นี่เราก็กี่ไม่ให้ แต่ไม่ดูนักอันนี้นะ เป็นรองลำดับลำดับ
 อันกินเลี้ยงกันนี้ฟาตอย่างหนักเลยนะไม่ใช่ธรรมดา สอนอย่างเน้นหนัก อย่ามาขอเป็น
 อันขาดอย่างนี้ใช้ไม่ได้ ประกาศขายตัว เรามีเหตุมีผลทุกอย่างนี้ทำอะไร เออะอะมาขอ ๆ

ขอสู่มสู่มทำขอไม่มีเหตุมีผล ขอด้วยความสืมนื้อสืมตัว ผู้คิดมันคิดตลอดเวลา ให้แต่
ละบาทละสตางค์คิดเต็มหัวใจค่อยให้ ๆ นะ จะมาขอสู่มสู่มทำไม่ได้กับเรา

นี่เราก็ช่วยกันอย่างนี้ พี่น้องทั้งหลายช่วยกันนะ ธนาकारต่าง ๆ ก็เคยประกาศ
ให้พี่น้องทั้งหลายทั่วประเทศไทยทราบตลอดมา ออกทางวิทยุด้วยนะ พุดนี้ออกทาง
วิทยุ ให้ทราบทั่วหน้ากัน เรื่องความบกพร่องนี้กระเทือนทั่วประเทศไทย เรื่องการหนุน
จิ้งกระเทือนทั่วกันหมดมันถึงจะถูกต้อนนะ ต่างคนต่างเฉยต่างเมยใช้ไม่ได้ หัวหน้าที่
น้องทั้งหลายดูเอาซิเป็นยังไง เคยอ่อนแอท้อแท้ไหม ไม่ว่าอันใด ๆ ก็ตามเรื่องของเรา
แล้วเมื่อเต็มขีดเต็มแดนแล้วก็ออกอย่างเต็มขีดเต็มแดนตามอรรถตามธรรมเลย ไม่มี
อะโรมาขวางได้เลย ขาดสะบันไปเลย ธรรมเป็นอย่างนั้น

เพราะธรรมไม่ได้อยู่ในวงไอ้พวกถึงขยะของโลกนะ ธรรมเป็นธรรมที่เลิศเลอ
นำมาสอนไม่ได้ไปอยู่ในถึงขยะ อยู่นอกถึงขยะ สอนลงมาถึงขยะ ชะล้างสิ่งสกปรกใน
ถึงขยะให้สะอาดสะอาดไป พออยู่ได้อยู่ไปนี่ต่างหากนะเราสอน เพราะฉะนั้นการสอน
โลกเราถึงสอนได้เต็มเม็ดเต็มหน่วย โดยที่เราไม่ได้เข้าไปเกี่ยวข้องในวงการต่าง ๆ เช่น
การทะเลาะวิวาทบาดหมางกันอะไร ๆ นี้ เราไม่ได้ไปอยู่ในนั้น ธรรมนอกจากนั้นเข้าไป
ชำระสะสางต่างหาก อย่ามาถือเราว่าเป็นคู่กรรมคู่เวรคู่ได้คู่เสียด้วยไม่ได้ ธรรมเป็น
ธรรม นำมาสอนโลกมานี้ก็กัปกักลับแล้วธรรมพระพุทธเจ้า เรานำมาสอนประเทศไทย
เราซึ่งเป็นเมืองพุทธจะผิดไปที่ไหน ก็เอาธรรมมาสอนเต็มเม็ดเต็มหน่วย เช่นเดียวกับ
พระพุทธเจ้าสอนมาโดยลำดับลำดับนั่นเอง

ใครผิดถูกให้ฟังเสียงกันนะ เมืองไทยเราไม่ใช่เมืองหมา เมืองมีเหตุมีผล ผู้ที่จะ
มาปกครองบ้านเมืองแล้วตั้งแต่ศึกษาเล่าเรียนมาอย่างสูง ๆ พอเป็นที่น่ากราบ
ไหว้บูชาของประชาชน เฉพาะอย่างยิ่งชาวไทยเราอยู่แล้ว อย่ามาทำให้เลอะเทอะ
มูมมามแบบหมาขี้เรื้อนในความรู้สึก หรือหลักวิชาที่เรียนมาสูง ๆ นั้นนะ มาละเคล้า
กับมูตรกับคูซึ่งเป็นความสกปรกนั้นเข้ากันไม่ได้นะ อย่างนำมาละเคล้ากัน ความรู้สูง
ให้เป็นความรู้สูง นำมาปฏิบัติต่อโลกให้ได้รับความร่มเย็นเป็นสุข ชาวโลกเขาจะได้
กราบไหว้บูชาเป็นขวัญตาขวัญใจ อยากมีข้าราชการเต็มบ้านเต็มเมือง เพื่อจะมีความ
สงบร่มเย็น

อย่าได้มีเปรตมีผีในวงราชการเข้ามากินบ้านกินเมือง อย่างที่เป็นมานี้สลดสังเวช
มากนะ เราพูดจริง ๆ เอาธรรมจับเห็นหมดจะว่าไง มันเลอะเทอะเอาจนกระทั่งชาวบ้าน
ชาวเมืองสลดสังเวชเต็มบ้านเต็มเมือง เมื่อสองสามปีผ่านมาดูเอาทุกคน ผิดที่ตรง
ไหน ตามีหุมีทุกคน เลอะเทอะก็บอกว่าเลอะเทอะ ที่ดีก็บอกว่าดี สงบธรรมตามากก็มี
อย่างผาดโผนโจนทะยาน มีแต่จะเอาจะกิน ตั้งหน้าตั้งตาเข้าไปในวงงานไหน สั่งการสั่ง

งานเพื่อกอบเพื่อไถ่เพื่อกิน ไม่ได้สั่งงานเพื่อชาติบ้านเมือง สั่งตั้งแต่เรื่องความสกปรก โสมมใส่ส้วมใส่สถานตัวเองนั่นแหละ แล้วสุดท้ายเมืองไทยก็จะแหลกจะเหลว

เมื่อจำเป็นจริง ๆ ชาติไทยของเราก็เป็นชาติแห่งมนุษย์ ทำไมจะ 모르ไม่รู้ชั่ว ก็ต้องหาทางออก พยายามหาผู้นำ ที่ไหนที่จะพอเป็นไปได้ ก็ต้องเลือกเฟ้นหากันซิ ไม่งั้นเมืองไทยจม ถ้าปล่อยให้พวกนี้หาตั้งแต่เข้าดับเข้าปอดเข้าไส้เข้าฟุงตัวเอง เมืองไทยจมแน่ ๆ จึงต้องได้พยายามหากัน ดังที่เราหามาแล้วนี้ พอได้มาแล้วให้พี่น้องทั้งหลายได้พากันทะนุถนอมรักษา รักษาทุกอย่างนะ เอาอย่างเข้มงวดกวดขัน นี่ถือว่าทองคำแท่งหนึ่งในหัวใจแห่งประเทศไทยของเราคือนายก ใครเป็นนายกเวลานี้ก็รู้กันอยู่แล้ว นี่เท่ากับทองคำแท่งหนึ่งในหัวใจพี่น้องชาวไทย ให้พากันสงวนรักษานะ

เราจะจมเพราะอะไรเราก็ทราบกันแล้ว นี่เราจะฟื้นฟูเพราะอะไร ก็เพราะคนดีคนดีเราหาได้แล้วเอาให้เต็มเหนี่ยวของเรา หลวงตาเป็นหัวหน้า ใครว่าผิดเอาว่ามา เราเอาธรรมมาแสดงเวลานี้ผิดไปที่ตรงไหน คนดีรู้ด้วยกัน เด็กก็รู้ ผู้ใหญ่ก็รู้ ทำไมพระขนาดนี้จะไม่รู้ชั่ว แล้วพูดออกตามความดีความชั่วจะผิดที่ตรงไหน นี่ละนำมาพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟังในวงแห่งธรรม สอนพวกถึงขยะมันสกปรกโสมมมูมมาม กินไม่รู้จักหยุดจักถอย กินจนจะเอาให้บ้านเมืองจม เป็นขนาดนี้เทียบนะเวลานี้ เป็นถึงขนาดนั้นแล้วยังตามกิตตามขวางคนนั้นคนนี้ หาก่อกรรมก่อเวรจงล้างจงผลาญ ตั้งหลักตั้งเกณฑ์ขึ้นมาเป็นแผนการเข้าไป นักโทษอยู่ในเรือนจำตั้งแผนการขึ้นมาฟ้องคนดีมีอย่างที่ไหน เอาพิจารณาซิ นักโทษในเรือนจำตั้งแผนการขึ้นมาจงกรรมจงเวรกันไปแล้วก็ตั้งแผนการขึ้นมาฟ้องเรื่องนั้นเรื่องนี้

เรื่องจะมีนิดหน่อยเท่าเม็ดหินเม็ดทรายก็ตามตั้งขึ้นมาเท่าภูเขา ถือว่าเป็นความผิดอย่างร้ายแรงถึงขนาดที่จะปิดลงไป เฉพาะอย่างยิ่งนายกนี้จะไม่ให้ค้างอยู่ในเก้าอี้ของหัวใจแห่งประชาชนที่เขาเลือกเข้ามาได้เลย จะสวมเอาถ่านขึ้นไปตั้งแทนเก้าอี้อันนี้เป็นไปได้ไหม คนไทยเราใครยอมรับ เอา ออกมาพูดออกมา เราจะพูดให้อย่างจริงจัง ๆ อย่างนี้ หัวใจของคนเรามันมีขึงขึงบ้างรู้กันหมด ดีชั่วรู้ด้วยกัน จะออกมาเป็นกฎหมายบ้านเมืองทำมาประจบประแจง แล้วมาอ้างหลักฐานอย่างนั้นหลักฐานอย่างนี้ หลักฐานคือความจริงที่มันชั่วมีอยู่แล้ว ตั้งไม่ตั้งขึ้นมามันก็มีหลักฐานของมัน ใครทำชั่วที่ตรงไหน ๆ มันก็มีในตัวของมัน ๆ แล้วทำชั่วเต็มบ้านเต็มเมืองใครจะไม่ทราบ มันก็ทราบอยู่ตั้งหลักฐานไม่ตั้งหลักฐานขึ้นมาก็ตาม มันก็ทราบกันอยู่อย่างนี้

เพราะฉะนั้นเราจึงให้พากันรักสงวนนะ เวลานี้บ้านเมืองของเรา ไม่ว่าเวลาไหน ละ ต้องขึ้นจากคนดี คนดีเป็นผู้เซ็ดชุบ้านเมือง คนชั่วเซ็ดไม่ได้ มีแต่เอาให้จม ๆ ดังที่พูดเรื่องตะกั่วนี้เรื่องนักโทษในเรือนจำ มันจะมาตั้งกฎหมายกฎหมายบ้านเมืองจงล้าง

จงผลาญ เป็นเจ้าอำนาจบาตรหลวงป่า ๆ ถิ่น ๆ เข้ามาบีบบังคับเอาคนนอกเรือน
จำ ให้ไปอยู่ในอำนาจป่าเถื่อนของมันในเรือนจำสองสามคนนั้นมันเป็นไปได้หรือ
พิจารณาซิ เมื่อเป็นไปไม่ได้พิจารณากันซิเป็นยังไง คนนอกเรือนจำกับคนในเรือนจำ
ต่างกันยังไง คักดีศรีตังามคุณค่าต่างกันยังไง เอามาเทียบกันซิ

เราจะรักษาคุณค่าแห่งคนดีให้สูงขึ้นโดยลำดับ เทิดทูนคนดีผิดไปแล้วหรือ
เมืองไทยมีความเห็นอย่างเดียวกันนี้ ถ้าผิดแล้วธรรมพระพุทธรเจ้าไม่มีในโลกนี้ ศาสนา
ไม่มี เราต้องเดินตามแต่ตามถ่านี่ เราไม่ต้องฟังเสียงนักโทษในเรือนจำ ฟังเสียงคน
ดีที่จะเชิดชูบ้านเมือง นักโทษมันเชิดชูอะไร เราเคยเห็นมิใช่หรือนักโทษไปเชิดชูเรือน
จำให้เรือนจำที่ไหนเจริญ ๆ แล้วจะมากว่านเอาคนนอกเรือนจำไปอยู่ใต้อำนาจ แล้วมา
ควบคุมอีกเพื่อความเจริญ เจริญในส้วมในถ่านักโทษนั้นแหละ ใครจะอยากสมัครไป
ตั้งแต่มองไปเห็นเรือนจำเท่านั้นขยะแล้วนะ ใครจะสมัครไปเป็นนักโทษในเรือนจำให้
พวกเปรตพวกผีมาครองอำนาจบาตรหลวงกินดับกินปอดต่อไปวะ ไม่มีใครว่าอย่างนั้น
เลย เอาฟังให้ดีทุกคน

เราเป็นเจ้าของของชาติทุกคน ไม่มีใครว่าไม่เป็นเจ้าของของชาติ ๖๒ ล้านคน
เป็นเจ้าของของชาติ ที่จะรักจะสงวนชาติเทิดทูนชาติ ไม่ใช่ทำลายชาติ อะไรเข้ามาเกี่ยว
ข้องอะไรไม่ดีปิดออกทันที นี่ละถูกต้องตังาม ให้พี่น้องทั้งหลายทราบนะ ให้รู้คนดีคน
ชั่ว เวลานี้เรากำลังเสาะแสวงหาแทบล้มแทบตาย หากคนดีหาได้ง่ายเมื่อไร หาแทบเป็น
แทบตายมันก็จะตายไปเฉย ๆ มันจะไม่ได้คนดี นี้พอโผล่ขึ้นมาบ้างก็จะถูกเตะถูกถีบ
ถูกยันตักเก้าอี้ เอา ตกว่างั้นเลย เมืองไทยยังไม่ตายแล้วจะตกไปไม่ได้ว่างั้นเลย คอขาด
ไปด้วยกันเลย เราหากคนดีมานี้ขนาดไหน คนชั่วมันวิเศษวิโสอะไรพอที่จะเอาอำนาจ
บาตรหลวงป่า ๆ ถิ่น ๆ มาเหยียบคนไทยทั้งชาติให้จมไปด้วยกันจากอำนาจป่า ๆ
เถื่อน ๆ นี้มีอย่างหรือ ฟังให้ดีคำนี้ละ เราเป็นคนชาติไทย พุทธศาสนาสอนด้วยความ
จริง เราต้องปฏิบัติตามความจริง ดีบอกว่ดี ชั่วบอกว่ชั่ว ผิดไปไหนวะ เอาละพอ พูด
ไปพูดมามันเหนื่อย

(ไวยาวัจกรวัตนาเอง ตายแล้วครับ) เป็นคนไหนนะ เราจำไม่ได้ ที่เคยมาขอ
พระเรา ๆ ยังไม่ลืม แต่จะเป็นคนนี้หรือคนไหนไม่ทราบ หากเป็นคนที่มาขอเป็นผู้วาง
รากฐาน มาขอพระจากวัดเรานี้ไปอยู่วัดนาเอง ที่เป็นวัดนาเองขึ้นมาทุกวันนี้ละ มา
แล้วพูดมันน่าหยอกก็ต้องหยอกละซิ มาขอพระอย่างนั้นอย่างนี้ มาขอพระ ทำไม่จึงรู้ว่า
ที่วัดป่าบ้านตาดมีพระ อู๊ย ค่อยสวดค่อยแทรกค่อมองมานานแล้วแต่เข้าไม่ถึง ว่า
อย่างนั้นนะ วันนี้มีโอกาסקก็เข้าถึง เข้ามาว่ายังไง ก็อยากได้พระ นิมนต์พระไปอยู่วัดบ้าน
นาเอง อยากจะสร้างวัดขึ้นมา แล้วทำไมจึงเห็นสมควรว่าอยากได้พระในวัดนี้ พระวัดนี้

ก็มีสาวงามเหมือนกันเธอ เราว่าอย่างนั้นนะ อู๊ย สาวงามมานานแล้ว คอยแอบคอยมองพอได้โอกาสก็จะมาขอสาวงาม พุดหยอกเล่นกันซัดกัน โหย นัวเนียนะ หัวเราะกันลั่น เรื่องขบขันขึ้นทันทีแหละ

ซัดกันไปซัดกันมา สาวงาม ซัดกันเรื่อย ก็รอจ้องมานานแล้วคราวนี้ได้โอกาสนั้นละถึงได้ไป แต่จะเป็นคนนี้หรือไม่ก็ไม่ทราบ (เป็นญาติกับคนนี้ครับ) เป็นญาติของคนนี้เธอ ไม่ใช่คนนี้เป็นญาติของคนนี้นะ เออ เอาละเข้าใจ นึกว่าพ่อออกสาวงามคนนี้ไม่ใช่ซะ เมื่อไปเร็ว ๆ นี้ก็ไปพบกันอยู่ที่บ้านนาแอง แต่ไม่ทราบว่าเป็นคนไหน เอาละเข้าใจ

วัดบ้านนาแองนี้เราก็ได้ซื้อที่ให้ ด้านไปทางทิศเหนือที่มันมีแหวงอยู่ แล้วก็พอดีเจ้าของก็จะขายอยู่ เราก็เลยซื้อให้หมด ดูเหมือน ๗ แสนหรือ ๘ แสนอยู่ในย่านนี้ ซื้อที่ให้ ก็อย่างนั้นแล้ว (๗ แสน ๕ หมื่น)เออ นี่ละซื้อทางด้านนั้น ก็บอกวัดนี้จะปลูกจะสร้างอะไรบ้าง ถ้าไม่ได้ปลูกสร้างอะไรก็ควรจะปลูกต้นไม้ยืนต้น ไม้เนื้อแข็งปลูกห่าง ๆ กันไว้เป็นแห่ง เช่น ไม้ตะเคียนให้ปลูกแถวนี้เราว่าอย่างนั้น เพื่อจะให้เป็นความชุ่มเย็นสำหรับสถานที่นี้ซึ่งมีต้นไม้ใหญ่น้อยมาก ก็มีต้นยางต้นหนึ่งอยู่นั้น ต้นเดี่ยว ๆ แต่ฝั่งมันไปเข้าปีหนึ่ง ๆ ตั้ง ๕๐-๖๐ รั้งในต้นเดียวกัน เวลามีประจำอยู่นั้นฝั่ง มองขึ้นไปจนดำไปหมดเลยมันเต็มอยู่นั้น ของเรานี้เหมือนกัน ของเรานี้ก็มีฝั่งเต็ม นี้ต้นไม้ใหญ่น้อยมากเราจึงบอกให้หาปลูกไม้ยืนต้นไม้เนื้อแข็งไว้ ไร่พวกไม้ยางมันขึ้นง่ายที่ไหนมันก็ขึ้น แต่ไม้ตะเคียนขึ้นยาก ก็บอกไว้เรียบร้อย

เนื้อที่เท่าไรนะ ก็ตั้ง ๗ แสน ๕ หมื่นมันก็ต้องกว้างอยู่พอสมควร เราจำไม่ได้มองไปนี่มันว่างไปหมด เรียกว่าซื้อไว้หมดเลย อันนี้เราก็ซื้อให้ (๑๗ ไร่ครับ) นั่นละมันกว้างขวางอยู่ จึงได้บอกให้เอาไม้ตะเคียนไปปลูกเป็นย่าน อย่าปลูกถี่กันนะ คือไม้ตะเคียนต้นหนึ่งตั้ง ๑๐ วามันก็ถึงกัน กิ่งข้างนี้กิ่งข้างนั้นเข้ามาถึงกันเลย อย่างน้อยไม่ให้ต่ำกว่า ๑๐ วาห่างกัน ไม้ตะเคียนต้นใหญ่ เราก็ได้สั่งเสียไว้เรียบร้อย นี้ก็แห่งหนึ่ง

วัดธรรมเพียรเราก็ซื้อให้พื้นที่ ๓๐ ไร่ แต่ก่อนมันไม่แพง นานตั้งแต่สร้างวัดที่แรก ธรรมเพียรออกจากวัดนี้ก็ไปอยู่ที่นั่น ไปเห็นที่มันคับแคบดูเหมือนที่มี ๒๕ ไร่แล้วเนื้อที่ก็ไม่ดี แล้วที่ที่เขาว่าจะขายอยู่นั้นดี ที่ดี พ่อแม่ครูจารย์มันไปปักกลดอยู่ที่นั่นที่แถวนี้ละ ท่านไปภาวนาอยู่นั้น เขารู้สึกว่ามีขยะ ๆ จะเป็นอุปายของเขายากขายอะไรก็ไม่ว่าแหละ ไอ้เรื่องลั่นคนนี้ โอ๊ย มันเชื่อไม่ได้นะ เขาว่ามาทำนาที่สถานที่ที่พ่อแม่ครูจารย์มันมาปักกลดอยู่นี้รู้ว่ามันขยะ ๆ ว่าอย่างนั้นนะ อุปายวิธีการเขายากขายที่ก็ได้มันยากอะไร เราเห็นว่ามันติดกันก็ซื้อให้เลย ๓๐ ไร่ก็เป็นเงิน ๓ หมื่นเท่านั้นแต่ก่อนคือไร่ละพัน ๆ ที่ไม่แพง เป็น ๓ หมื่น ต่อมาจนกระทั่งทุกวันนี้ถึงกว้างมาก

ไอ้เรื่องซื้อที่ซื้ออะไรนี่ไปต้องบอกละวัดนี้ มันกระจายไปทุกอย่างนั่นแหละที่ช่วยโลกนะ กระจายไปไม่ว่าที่ว่าฐานว่าตึกรามบ้านช่องที่ไหน ๆ ไปที่ไหนนี่ก็เลื่อนไป ผ่านไปเรียกว่ารอยมือเรา ๆ ผ่านไปหมด เฉพาะโรงพยาบาลนี่มากที่สุด ไปที่ไหน ๆ จะมี ๆ ตลอดไปเลย โรงร่ำโรงเรียนมีบางแห่ง โรงเรียนมีอยู่ทั่วไปแต่ไม่หนาแน่นเหมือนโรงพยาบาล โรงพยาบาลนี้ อู๋ย ไปที่ไหน ผ่านไปนี่โรงพยาบาลไหนก็มีแต่ที่เราช่วย ๆ ไปทางไหนก็เหมือนกันหมด เราช่วยอยู่อย่างนั้นตลอดมา เพราะฉะนั้นมันถึงไม่มีเงินมีทองละซี

เรื่องกระต่ายนั้นรู้สึกว่ายเด่นขึ้นมาทุกวันนี้ นะ คือกระต่ายเวลานี้ยั่วเยี้ย ๆ ออกมาทั่วหมด แต่ก่อนมันกลัวแมวมันไม่กล้าออกมา ตัวใหญ่ ๆ ไม่กล้าออกมา เวลานี้มีตัวใหญ่ออกมาเพ่นพ่านเต็มไปหมด ไปที่ไหนยั่วเยี้ยมีแต่กระต่าย แสดงให้เห็นชัดเจนว่าแมวกินกันเกือบหมด สำหรับลูกกระต่ายหมด แม่กระต่ายหลบซ่อน ทีนี้พอแมวเข้าไม่ได้เวลานี้แม่กระต่ายพ่อกระต่ายกำลังออกมาเพ่นพ่าน เฉพาะบริเวณของเรามีถึง ๕ ตัว แต่ก่อนมี ๓ ตัว เดียวนี้เพิ่มเป็น ๕ ตัวแล้ว คือเขาชุ่มเย็นเขาออกเที่ยวอย่างนั้นนะ มีทั่วไปหมด เพราะฉะนั้นเราจึงเข้มงวดกวดขัน แมวจะเข้ามาไม่ได้เด็ดขาดว่าอย่างนั้นเลย โห สัตว์เราเกือบตาย

นี่กำลังตะกวด จะจับตะกวดนะ ตะกวดนี่ก็เป็นภัยแก่ไขไก่ลูกไก่ นี่ได้สั่งพระแล้ว คือตะกวดนี้ให้จับเลย เราจะไปปล่อยกำหนดให้ ๒ วัด หนึ่งวัดถ้ากลองเพลเนื้อที่กว้างขวางมาก แล้วไม่ค่อยมีไก่ สัตว์ไม่ค่อยมีอันตรายเหมือนวัดป่าบ้านตาดที่เต็มไปด้วยไก่และลูกไก่ไขไก่ จึงต้องแยกออกนี้ เพราะอันนี้มี ๑๖๓ ไร่ สำหรับวัดถ้ากลองเพลเป็นพัน ๆ ไร่แล้วก็พวกไก่ไม่ค่อยมี ปล่อยไว้ต้นไม้ใหญ่ ๆ เขาขึ้นอยู่สบาย จึงบอกกับพระว่าถ้าจับนี้แล้ว หนึ่งให้ไปปล่อยวัดถ้ากลองเพล สองปล่อยวัดนาคำน้อย นาคำน้อยก็ไม่ค่อยมีไก่อมาก แล้วที่ก็ ๑,๓๑๕ ไร่ เอาไปปล่อยนั่นแล้วก็ไม่เป็นภัยแก่สัตว์อื่น ๆ เราจึงสั่งไว้ ๒ วัดนี้ อันดับที่สามก็ไปวัดดงศรีชมภู อันนั้นก็เนื้อที่กว้างขวางเหมือนกัน แต่ ๒ วัดนี้จุดสำคัญที่เราสั่งไว้ ใครเจอที่ไหนให้จับเลย ไม่ได้นะ โห ไก่เดี๋ยวนี้นะ แถวปากกุฎิเราไปลึก ๆ นั้นไก่อจะไม่ได้อะไรเลย ไช้เท่าไรกินหมด มันมาไช้อยู่ตามนี้ข้างกุฎิเรา แถวนี่เต็มหมดนะไก่อ คือไม่มีที่ไช ไช้ตะกวดเอาไปกินหมด ทั้งลูกทั้งไข ลูกน้อยก็กิน จึงต้องจับไม่จับไม่ได้ เกิดอันตรายต่อสัตว์เหล่านี้

พวกนี้เอาไปปล่อยแล้วก็ไม่เป็นอันตราย เขาหากินอยู่ที่กว้าง ๆ เช่น วัดถ้ากลองเพลหากินได้ทั่วไป แล้ววัดนาคำน้อยก็เหมือนกัน จึงบอกว่าให้เอาไป ๒ วัดนี้ นี่ใครเจอที่ไหนให้จับเลยตะกวด มันไม่มีอะไรละ ตะกวดนะไล่จับได้เลย มันไม่ค่อยกั๊ตง่าย ๆ กั๊ตก็ไม่เจ็บไม่ปวดไม่เป็นพิษ จับปั๊บเลยจับเอาเลยมันไม่กั๊ตง่าย ๆ มีแต่ปืนหนี

แหละ ใครอยู่ข้างในครัวก็ให้พากันจับนะ ในครัวตะกวดมันจะคอยออกไปเรื่อย ให้พากันจับบ้างนะ อย่าไปหาจับกันแต่กล้วยหอมกล้วยไข่นะ ไม่ได้พวกนี้มันหาจับแต่กล้วยหอมกล้วยไข่ ตะกวดมันไม่ยอมจับ จึงต้องสั่งซี

เมื่อวานเราก็ไม่ไปไหนแต่ถูกกวนทั้งวันนะ เพราะฉะนั้นเราถึงไม่อยู่ ถ้าอยู่วัดนี้ กวนทั้งวัน ไปไหนเหมือนติดคุกติดตะราง วันไหนอยู่วันนั้นยุ่งมากเรา เพราะฉะนั้นเราถึงหลบหนี ไปหาหลบซ่อน นอนไปในรถเราก็สบายไม่มีใครกวนเรา จากนั้นเราก็อยู่สบายถึงเวลาเราค่อยมา ส่วนมากก็มีแต่คนภายนอก ถ้าคนในวัดเราไม่มีใครไปกวนคนที่เขามาจากที่ต่าง ๆ นี้ไม่เคยเห็นมันก็ชอกแซก ๆ เข้าไปที่ไหนเข้าไปหมดพระมองไม่ทันนะ มันเข้าได้ทุกช่องก็ไปโผล่เอาทางจกรมเราบ้าง ที่กุฏิเราบ้าง มันนำโมโหก็ใส่เปรี้ยว ๆ ซี นี่ถึงไม่อยู่นะ ทุกวันนี้ฉันเสร็จแล้วหลบหนี ๆ เพราะอันนี้เอง วันไหนอยู่วันนั้นต้องเกิดศึกทั้งวัน อย่างเมื่อวานนี้ก็ทั้งวัน เมื่อวานไม่ไปไหน มันก็เข็ดละซี คนมาจากนอก ๆ เขาไม่เคยเห็นเขาอยากดูอยากรู้อยากเห็น เที้ยวชอกแซกซิกแซ็ก คนภายในเราไม่มีไปละคน ภายนอกละมันมา เช่น วันเสาร์วันอาทิตย์นี้มาทุกแห่ง มากี่ชอกแซก ๆ ไป พระไล่ออกมามันก็ไปอีกช่องหนึ่ง ๆ

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet
www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd